

Op weg waar geen treinen zijn ...

Dit verdient enige uitleg.

Zoals u weet gaat deze man, met hoed en schoenen, zomaar met de trein. Gratis, met zo'n abonnement. In het weekend is het genieten en gratis reizen. Het is gratis genieten, op weg met de trein: naar een museum, naar een stad. Op weg, waar sporen veranderen in wandelen. Waar wielen ruilen voor wandelschoenen en de dienstregeling verwordt tot het museumkaartje.

Maar dat verdient wel een verhaal. Ik woon immers niet naast het station. Het station Tilburg en de man met de hoed: dat leeft ongeveer 30 minuten wandelen van elkaar. Da's een stevige inzet van een nieuwe dag. Wandelen tussen station en het huis moet een plan hebben. Op weg naar de treinen, ook al is het gratis, is wandelen naar het perron meer dan een doel waard.

Maar de fiets. Dat is een beter plan. Dat is een ander verhaal. Met de fiets is maar even tikken naar de treinen. Fietsen levert maar een minuut of 7, dat lijkt op gewoon vertrekken van het huis, naar het station. Kaartje in je achterzak: Venlo of Groningen: Den-Haag of Zutphen, met dat kaartje in de achterzak, is er nog altijd de laatste beslissing op het perron. Het is immers gratis, de trein rijdt naar het eerst de beste museum, of anders, het oude stadsgezicht. Van hier naar gunter. Met de fiets snel naar dat perron: kaartje in de achterzak: de rest komt later: treinen rijden, kwestie van instappen.

Maar die fiets, dat is best een ingewikkeld ding.

Het stalen ros moet wel even kwijt in de buurt van dat station Tilburg. Zeker als het stalen ros ook nog een pronte mand heeft op het voorliggende stuur. Zo'n mand waar je geweldig boodschappen mee kunt doen. Fietsend vraagt de man met de hoed zich de vraag: wat al die mensen toch aan het doen zijn met die auto's. Dat is véél makkelijker met de fiets. Kratje bier en boodschappen: op het voorplecht van zo'n oude –moderne- omafiets.

Maar, even zo'n ding parkeren in de fietsenstalling van station Tilburg: da's toch wel even een ander verhaal. Dat heeft deze reiziger, met hoed en zonnebril moeten leren.

Twee verdiepingen hebben ze op het station van Tilburg. En dat is niet 2 verdiepingen van Beton of zo, nee, twee verdiepingen. Je kunt met een handig gootje, jouw fiets boven die andere fietsen kwijt maken. Dat was een hele ontdekking. Maar het klopt echt. Je hoeft niet te tillen. Je zet dus gewoon je fiets, ook zo'n grote oma met mand, op de rail en de veren doen eigenlijk het werk. Verbaasd: nou staat de fiets een treetje hoger: en nog veilig ook ... geweldig. Ow ja, maar op SLOT ? Dat was even puzzelen.

Even het vlaggetje onthouden: 19 deze keer.

Ze hebben 23 vlaggetjes. 23 rijen met fietsen op de begane grond en op 2^e verdieping.

Wát een fietsen fietsen er toch alleen al in de buurt van perron Tilburg.

Kijk, die studenten hebben dat allemaal allang uitgevonden, het was voor deze hoed een ontwapenende ontdekking. En op slot.

De rekken lachen overvol, in volle genegenheid.

Hoe was dat liedje ook alweer ?
Van een artieste:

“ there are 9 million bicycles in Beijing “, een liedje uit de jaren '90 of zo. (Katie Melua)

Op weg naar waar geen treinen zijn.
Het van Abben-museum, Eindhoven.
Pracht museum: genoten.

Gewandeld en genoten.
Gekeken en verwonderd.

Een prachtige dag.

Teruggekomen, was ik het getal allang vergeten. Ik heb eerlijk moeten zoeken naar mijn fiets.
Wandelen en kijken.
Ow, JA: verdomd: 19. Daar was ik toch blij dat mijn fiets mij weer had teruggevonden.
--- op de tweede verdieping.

Hoe zat dat nou ook alweer met dat handvat enzo. En dat liedje van die miljoenen fietsen. Dat moet je naar beneden trekken.

Het is allemaal goed gekomen.
Mijn fiets stond nog steeds trouw op slot en ze lachte me toe. Kom op, we gaan naar huis.